

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku G. S.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W.  
z udziałem zainteresowanej S. Spółki z o.o. w W.  
o zwrot składek na ubezpieczenie społeczne,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2016 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawczynie na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] – w sprawie z wniosku G. S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W., z udziałem zainteresowanej S. Spółki z o.o. w W., o zwrot składek na ubezpieczenie społeczne – oddalił apelację G. S. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 14 czerwca 2013 r., sygn. akt VII U [...], oddalającego odwołanie G. S. od decyzji organu rentowego z dnia 18 maja 2012 r., którą stwierdzono, że w latach 2008-2011

składki na ubezpieczenie społeczne za G. S., zostały odprowadzone w prawidłowej wysokości przez płatnika – S. Spółkę z o.o. w W..

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołująca się zaskarżyła skargą kasacyjną – skargę oparto na pierwszej podstawie kasacyjnej (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.) wskazano na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. - istotne zagadnienie prawne, „które dotychczas nie znalazło odzwierciedlenia w judykaturze i piśmiennictwie, zaś stanowi ważki problem dotyczący wykładni przepisów art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 13 pkt 1, art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (tj. Dz.U. z 2015 r. poz. 121) w sytuacji, gdy po ustaniu stosunku ubezpieczenia przez pracownika osiągającego dochody w wysokości powodującej ograniczenie podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne - uzyskuje on w kolejnych latach kalendarzowych przychody z rozwiązanego już stosunku pracy; Sąd Apelacyjny jak również Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę zgodnie uznali, że z uwagi na charakter przychodu konieczne jest „oskładkowanie” wypłaty pomimo rozwiązania stosunku pracy, ustania stosunku ubezpieczenia i wyczerpania limitu poboru składki, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy systemowej, za rok, w którym ten przychód został wypłacony; orzeczenia Sądów prowadzą do naruszenia fundamentalnych zasad ubezpieczenia społecznego, w tym statuowanej art. 19 ust. 1 ustawy systemowej zasady ograniczenia podstawy wymiaru składek, poprzez zobowiązanie ubezpieczonego - pomimo ustania stosunku ubezpieczenia - by finansował system ubezpieczeń społecznych”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o: 1. wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, 2. oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, 3. zasądzenie od odwołującej się na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawczyni nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie,

wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732). Z kolei odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Uwzględniając przedstawione wyżej założenia interpretacyjne Sąd Najwyższy stwierdza, że autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej nie przedstawił istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu przepisu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim brakuje odpowiedniego wyводу jurydycznego, w którym wykazanoby, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne jako przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zamiast tego autor skargi ogranicza się tylko do ogólnikowego zarysowania kwestii, która stanowi w jego ocenie „ważki” problem dotyczący wykładni wskazanych w uzasadnieniu wniosku przepisów prawa ubezpieczeń społecznych. Brakuje – w takim ujęciu uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania – uwzględnienia stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji w zakresie analiz interpretacyjnych

wskazanych przepisów prawa ubezpieczeń społecznych, w tym zwłaszcza art. 19 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Ponadto wskazać trzeba, że kwestiami wskazanymi w uzasadnieniu wniosku zajmował się Sąd Najwyższy, który w wyroku z dnia 27 lutego 2013 r., II UK 198/12 (Monitor Prawa Pracy 2013/6/321-324) stwierdził, że: 1. obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu zatrudnienia może wystąpić także po rozwiązaniu stosunku pracy, jeżeli uzyskany przychód pozostaje z nim w związku. 2. okresy, z których przychody przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe pracowników, nie mają przełożenia na okresy, z których przychód przyjmowany jest do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty.

Autor skargi nie przedstawił przekonującej argumentacji polemicznej, którą zakwestionowałby trafność przedstawionego wyżej stanowiska Sądu Najwyższego.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. (pkt 1 niniejszego postanowienia). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 ma swoją podstawę w art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).